

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberéé”

XXII. (LXXII) 48. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. november 26.

Diadal Jézus Krisztus által

1 Korinthus 15:57.

Győzött Jézus a legveszedelmesebb és legállandóbb ellenségen! S ezzel lehetőséget ad nekünk is a győzelemre. Nincs végleges elbukás, halál, vereség azoknak, akik Jézus Krisztus által élnek!

Jézus Krisztus bár megjelent feltámadása után, mégsem tartozott a mi világunkhoz többé, nem a mi életünkét élte. Hazament az Atyához, mindenestől átment abba a világba, amit örök életnek, megdicsőülésnek nevezünk. Megjelenései bizonyítékok arról, hogy Jézus Krisztus valóságosan él, hogy „előre ment” helyet készíteni.

A halál erői munkálkodhatnak még, mert a „bűn zsoldja a halál.” Érezzük naponta, küzdünk ellene. Végtelen nyereség, hogy van folytatása az ígének: „Isten kegyelmi ajándéka az örök élet”. Nemcsak Jézusé, aki átadta magát teljesen a halálba — Isten kezébe, hanem a miénk is, akik bízva tekinthetjük át jövőnk körvonalait. A halál fulánkja nem mérgezi a hívőket, mert Jézus Krisztus méregtelenítette feltámadásával. Ő, a halál erőin diadalt aratott Úr tudja, mi a sír sötétje, a gyász vigasztalansága... Őt is odatették, elsiratták, gyászolták. Mégis megjelent — új létformában —, mert nem tarthatta fogva a halál!

Miért nem hiszel benne eléggé? Ő személyesen átélte a te fájdalmadat. Volt nagyobb tragédia is, mint a tiéd: amikor az Isten Fia meghalt!... S ez a halott Fiú megvárta, míg az „Isten feltámasztotta halottaiból.” Türelmetlenül kérdez: meddig még? Gondold meg: javadra van a próba, szenvedés, éned halála. Ez az út a legmagasabb rendű életre vezet. Reménykedjél: a Jézus Krisztusban való diadal ösvényén nem csupán pálmák nőnek, hanem sokszor tövises rózsák is. Magadból nem telik ki a győzelem, ezért a feltámadt Jézus Krisztustól várjad!

Ha élünk, ha van feltámadásunk, ha van győzelmünk, megbocsátott bűnünk, elfogadott jótettünk, reménységünk az örök életben; az csak a feltámadott Jézus Krisztus által lehet, aki a ható oka ennek az üdvösséges okozatnak. Dicsőség Néki, Kiti az Atya támasztott fel halottaiból!

Kiss Emil

„Isten eltöröl minden könnyet”

1 Thessalonika 4:13—18

Mikor 21 éves koromban megkezdtem lelkipásztori szolgálatomat, sok éven át arra törekedtem, hogy lehetőleg könnyek nélkül temessünk. Akkor úgy gondoltam, hogy a koporsó mellett hulló könnyek ellentétben vannak Isten iránti hitünkkel, szeretetünkkel és jövőbeni reménységünkkel.

Ma nem így gondolkozom. Megtanultam, hogy a szeretet könnyei nincsenek ellentétben az Úr iránti szeretetünkkel. sem Istenbe vetett hitünkkel, sem a síron túli élet reménységével.

A lehetett az Úr Jézusnak könnyezni barátjának, Lázárnak sírjánál, miért ne hullathatnánk mi is könnyeket, midőn a koporsóban olyan halott fekszik, akivel az életben a szeretet aranyfonalával voltunk összekötve.

Pál apostol sem azt akarja, hogy hívő ember szereteteinek koporsója mellett egyáltalán ne gyászoljon, csak azt, hogy gyászában is legyen hívő, mértéktartó, mint aki tudja, hogy a temetés az életnek nem utolsó felvonása.

Pál apostol a hívő halottakkal kapcsolatban reménységről beszél. Nem üres emberi szavak ezek, hanem olyanok, amelyek mögött ott van Isten hatalma.

A fent jelzett ige két nagy ígéretről beszél.

FELTÁMADUNK

Felette nagy titok ez! Titok a feltámadás célja. Az okoskodó emberi értelem ezt kérdezi: Hát nem elég az, ha hívő emberek lelke haláluk után a mennyországba kerül? Nem teljes üdvösség, nem tökéletes boldogság az? — Az sem elég, ha gonosz emberek elkárhoznak? Nem elég rossz nekik a pokol? Van annál még rosszabb is? — Hát nem elég az sem, hogy haláluk után testünk a férgek martaléka lesz s azután elporlad? Bizony, titkok ezek.

Titok a feltámadás módja is. Az még feltételezhető, hogy akinek teste csendes temetőben nyugszik, feltámadnak. De hogyan támadhatnak fel azok, akiket elégették, porukat folyóba dobták? Vagy akiket állatok faltak fel? Bizony, titkok ezek.

Ne keressünk ellenvetéseket, hanem fogadjuk el, hogy a feltámadás Isten akarata. Ki állhat annak ellen? Isten akaratát nem szükséges megindokolni. Ő akarja, hogy legyen feltámadás. Lesz is, akár hiszünk benne, akár nem.

Gondoljunk a világ teremtetésére. Isten akarta, hogy legyen világ és lett világ. Pedig ilyen még nem volt, de lett, mert Isten akarta. Amikor azt

akarta, hogy legyen világosság, legyen ég, föld, nap, hold, csillagok, minden meglett, amit Isten akart. Hát akkor ne tudná a Mindenható feltámasztani azt, aki már egyszer élt?

Gondoljunk az Úr Jézus feltámadására! Ő előre megmondta, hogy harmadnapra feltámad. Hitetlen ellenségei elhitték ezt, de a hívő tanítványok nem. A kő, a pecsét, a sírt őriző katonák biztosítani akarták, hogy ne legyen feltámadás. Mégis lett, mert Isten akarta, hogy legyen.

Hívó gyászolók! Ne bánkodjatok tehát úgy, mint a többiek! Ha a könnyek el is homályosítják a szemeket, hiteket meg ne homályosodjék! Ha a virág el is hervad a síron, a reménység el ne hervadjon! Nem a halál a legnagyobb hatalom e világban. Nem is az élet, hanem Isten. Őt senki és semmi meg nem akadályozhatja. Az Ő akarata megmászthatatlan.

MINDENKOR AZ ÚRRAL LESZÜNK

Felfoghatatlan kegyelem ez. Azt tudjuk, mit jelent együtt lenni azokkal, akiket szeretünk. Férjnek a feleséggel, gyermeknek a szülővel, barátoknak a barátokkal. De hogy a teljes valóságban mit jelent együtt lenni az embernek Istennel, teremtménynek a Teremtővel, megváltottnak a Megváltóval, nem tudjuk.

Vannak, akik kóstoltak ebből a kegyelemből. Mikor Jézus a megdicsőülés hegyén mennyei fényben tündöklött, Péter így szólt: Jó nekünk itt lenni. Mikor Kleofás és társa az emmausi úton együtt ment Krisztussal, gerjelezett a szívük. Mikor Mózes negyven napig fent volt Sinain az Úr előtt, ragyogott az arca. Mikor Pál elragadtattott a harmadik égig, látta, hogy szem nem látott, fül nem hallott, ember értelmel nem képzelte, az a dicsőség, amit Isten készített az Ő szeretőknek. János Pátmosz szigetén látta, hogy Isten sátora az emberekkel van és velük lakozik és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. Látta azt is, hogy „Az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemükről és halál nem lesz többé. Sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak.”

Ne bánkodjunk tehát a koporsó és a sír mellett úgy, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük! „Mert, ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhozza azokat, akik elaludtak, a Jézus által Ő vele együtt.”

Békefi Pál

Hívó reménység

2 Korinthus 3:12

Az Úr gyermeke a Biblia ismerete folytán tanult meg reménykedni. Csia Lajos mondta: „... a bibliai reménység meghamisítása a hit halála”. Aki csak múlt dolgokban reménykedik, előbb-utóbb megszégyenül. Csak a hittel fémjelzett reménység jó arra, hogy bizonytalanság idején is kitartást tápláljon a szívben, és mások figyelmét is felkeltse.

Isten az Ige által győzött meg (Róm 5:5). Reménységünk záloga Jézus Krisztus, a dicsőség Ura és minden meg teljesedésre váró ígérete. Amit remélhetünk, mind Ő ígérte: „Velelek lesztek minden napon a világ végezetéig”; „... imádkozom érettetek, hogy el ne fogyatkozzék a ti hitetek...”; „... el-megyek, és helyet készítetek néktek, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek”; „... imé hamar eljövök, és az én jutalmam velem lesz...”. Jézus szavai hihetőségéről sokan meggyőződhetek, már földön jártakor. Csodái, ígéretei bennem is reménységet táplálnak. Ígéreteit a múlt idő sem homályosíthatta el, sőt megerősítette, valóságosabbá tette. Ne legyen semmi kétségünk afelől, hogy minden ígérete be fog teljesedni. Egy vándornak valahol nagyon rossz éjszakája volt. Azzal biztatgatta magát, hogy reggel úgysí tovább megy, s másnap majd jobb szállása lesz. Ha e földi létben lehet is panaszunk, reméljük az új élet reggelét, mely Jézus útján az örök boldogságba visz.

Reménységünk megvallása nem áltatás, nem mások alattomos törbe ejtésének eszköze. Azt a jót akarjuk másoknak is, mely hit által már a miénk. Tudjuk, kiben hiszünk, ezért szent küldetésnek tartjuk a hamis reménység áldozatait is menteni. Szikla alapra állítom azokat, akik eddig fővényen voltak. Reménységgel hirdetjük, hogy csak az a lelki építmény bírja ki az élet kísértő viharait, amely a Kősziklán, Krisztuson nyugszik.

Reménységünk nem a láthatókra, hanem az eljövendő dolgokra irányul elsősorban.

Reménységünkről őszinte nyíltsággal beszélhetünk. Megvallhatjuk hitünket. Nem hallgathatunk. Vannak tapasztalataink, melyeket mások javára hirdetnünk kell. Amíg reménységgel hirdetjük az igazságot, nem „levegőt vagdalunk”. Istenért teszünk bizonyosságot a megváltoztathatatlan és örök igazságról.

Rác István

Az Állami Egyházügyi Hivatal elnökének látogatása Svájcban

MIKLÓS IMRE államtitkár, az Állami Egyházügyi Hivatal elnöke dr. Philip Potternek, az Egyházak Világtanácsa főtitkárának meghívására, október 24—29-ig látogatást tett Genfben. Előadást tartott az egyházi világszervezetek székházában, a világszervezetek vezetőinek és munkatársainak a Magyar Népköztársaság egyházpolitikájáról. Találkozott és megbeszélést folytatott a Református és Lutheránus Világszövetség, és az Európai Egyházak Konferenciája vezetőivel.

A világszervezetekhez hasonlóan — a korábbi meghívásoknak megfelelően — a H. N. Adventista Egyház Euro-Afrikai Divíziójának elnöke kérte az Állami Egyházügyi Hivatal elnökét, hogy tegyen látogatást a Divízió berni székházában. Dr. Gerhardt Claas, az Európai Baptista Szövetség főtitkára pedig a rüschlikoni Nemzetközi Baptista Teológiai Szemináriumra hívta meg az államtitkárt. Mindkét szervezet meghívta dr. Palotay Sándort, a Szabadegyházak Tanácsa elnökét is, ő azonban betegsége miatt nem tudta elfogadni a meghívást.

A területi szövetségek meghívására, a H. N. Adventista Egyház részéről Szakács József egyházelnök és Zarka Dénes külügyi titkár utazott ki, míg a Baptista Egyházat Laczkovszki János egyházelnök képviselte a megbeszéléseken.

Miklós Imre államtitkár október 25-én Bernben, a H. N. Adventista Egyház Euro-Afrikai Divíziójának székházában találkozott a Divízió vezetésével, E. Ludescher elnökkel, E. Amelung osztályvezetővel. E látogatáson Miklós Imre államtitkár kíséretében résztvett dr. Pozsonyi László főosztályvezető, és dr. Lipényi Ferenc osztályvezető is.

Edwien Ludescher az Euro-Afrikai Divízió nevében méltatta a megtisztelő látogatás jelentőségét. Tolmácsolta a Generál Konferencia volt elnökének, R. H. Piersonnak és utódjának, Neal C. Wilsonnak — korábban az Észak-amerikai Divízió elnökének — szívélyes jókívánságait Miklós Imre államtitkárnak.

A Divízió vezetője a világszervezet nevében is méltatta és megerősítette a

Magyarországi H. N. Adventista Egyház és a magyar állam jó kapcsolatait. A látogatás befejezésével a Divízió vezetői szívélyes légkörben lezajlott fogadást adtak, amelyen résztvettek a magyar adventista egyház vezetői is.

Október 28-án, Zürichben került sor az Európai Baptista Szövetség több vezető személyiségével való találkozásra. Dr. Gerhardt Claas, az Európai Baptista Szövetség főtitkára fogadást adott Miklós Imre államtitkár és kísérete tiszteletére, amelyen megjelent dr. Isam Ballanger szeminárium-igazgató, dr. John D. Hopper, a Déli Baptista Szövetség európai képviselője, valamint Laczkovszki János, Szakács József egyházelnökök, és Zarka Dénes külügyi titkár. Másnap került sor a rüschlikoni Teológiai Szeminárium meglátogatására. Az Állami Egyházügyi Hivatal elnöke találkozott és beszélgetést folytatott az intézet vezetésével és tanáraival, amelyen jelen voltak a teológiai hallgatók képviselői is. Az államtitkár tájékoztatást adott a magyar ál-

lam és az egyházak közötti kapcsolatáról, majd kérdésekre válaszolt.

Dr. Isam Ballanger, a szeminárium igazgatója, ismertette az intézet munkáját, célkitűzéseit. Kiemelte, hogy elsődleges céljuk és feladatuk a lelkipásztori szolgálatra készülő egyének sokoldalú teológiai felkészítése, valamint esetenként a különféle továbbképzések megszervezése.

Az Állami Egyházügyi Hivatal elnökének mind a H. N. Adventista Egyház Euro-Afrikai Divíziójánál, mind az Európai Baptista Szövetségnél tett látogatását egyházaink tevékenysége szempontjából nagyra értékeljük és jelentősnek tartjuk; ez is jele annak a becsületnek, jó viszonyoknak, amely az állam és a kisebb egyházak közt fennáll; és bizonyítéka annak, hogy mind európai területi szövetségeink, mind pedig az állam, megbecsüli szolgálatainkat.

L. J.—Z. D.

391	1201600133	Szkáza Év.	Habil
392	1201600097	Szkáza Le	
393	1201600133	Szkáza Év.	

A „halottlító”

Nemrégiben — a televízió jóvoltából — széles körben ismertté vált a putnoki „halottlító”. Korábban is sokan tudtak róla, most azonban egycsapásra országos és egyetemes híre lett, mindenki róla beszélt. Cikkek, rádiós és televíziós viták foglalkoztak vele. Az egyik fő vitatéma az volt, hogy miért engedik ma Magyarországon egy „halottlító” működését. Nem akarok belebonyolódni jogi kérdésekbe, hogy engedik-e tényleg, s ha igen, akkor ki vagy kik és miért, vagy ha nem, akkor miért „praktizálhat” mégis. Az mindenesetre tény, hogy ezt az asszonyt föl lehet keresni, fogad, „rendel”, s az is, hogy nem győzi a „pácienseket ellátni”.

Végignéztem a filmet, és benyomásaim alapján teszem idézőjelben a „halottlító” foglalkozás-meghatározó minősítést. Szerintem ugyanis Jolánka — ahogy nevezni szokták bennfentesebb körökben — rendszerint semmit sem lát. Visszatérő fordulata: „Tessék kérdezni!” Ezt a parancsot a beszélgetés elején „bedobja” — kétségkívül hatásosan. A páciens úgy érzi, hogy az ő kérdései elegendhetlenek ahhoz, hogy Jolán „lásson”, így aztán kérdez. Persze valóban szükségesegek ezek a kérdések, de nem a látáshoz, hanem azért, hogy Jolánnak legalább valami fogalma legyen a szóbanforgó esetről, s hogy ne mondjon túl nagy baigaságokat. Ha nem kérdez a páciens, újabb — immár ideges — parancsot kap: „Tessék kérdezni! — Így nem tudok mit mondani... mire kíváncsiak...? S ha netán teljesen „leblokkol” az áldozat — azt hiszem méltán nevezhetem így Jolán pácienseit — akkor újabb, szinte mindig visszatérő, általánosságba csomagolt mondatok következnek, mert hogy látni mégiscsak illik (vagy kell!) egy „halottlátónak”, különösen ha „hivatás-szerűen (így talán jobb: „iparszerűen”) űzi ezt az ősi mesterséget.

Jolán egyébként keveset bíz a véletlenre. Csak azokat szólítja be, akiknek már „jelen van” a halottjuk. Válogatós. Egyesek halottjai nevezetesen kerülnek elő — ki tudja, mi okból! Hajlok rá, hogy föltételezzem: Jolán jó érzéssel szelektál a városzobában ülők között, s talán nem tévedek, ha azt állítom, hogy a kétkedőbb várakozók, a józanabbak nem részesülnek túl szíves fogadtatásban sem Jolán, sem a holtak részéről. A betegesen hiszékeny, befolyásolható ember pedig amúgy sem veszi észre Jolán trükkjeit.

„Félre van a feje” — mondja Jolán, és lelkileg leterhelhet, szinte transzba lévő hallgatói (ehhez a lelkiállapothoz

„hozzáségít” a vívódás — „elmenjek-e a halottlítóhoz” — a szóbeszed, az élménybeszámoló, no meg a varószoba hangulata), szoval a páciensek máris emlékeznek: tényleg, mintha egy kicsit félre fordult volna a feje (akár a parnán, akár a kötélén, hisz a beszélgetésnek ebben a szakaszában meg az sem derül ki, hogy „agyban, parnák között”, vagy különleges körülmények között eihunyt hozzátartozóról van szó.

Hogy férfit, vagy nőt kell-e látni?! Ha no, vagy nők jöttek, akkor szinte biztos, hogy férfit, ha férfi, vagy férfiak, akkor nőt. Hogy szülőről vagy gyermekről van-e szó, a a páciensek korából nagyjából sejtethető. Egy-egy „szegény édesanyám” kifakadás vagy sóhaj teljesen elég arra, hogy Jolán „mindent” tudjon.

Kinek nincs vagy nem lehet olyan lelkiismereti feszültsége, hogy még többet kellett volna talán tennie szülei érdekében? Jolán erre is épít. S ma, amikor a „kriptakultusz” (talán ez a halott-kultusz legdivatosabb válfaja — különösen vidéken!) elképesztő, egyre másra épülnek az „összkomfortos” sirböltök, vajon ki az, akibe Jolán be ne tudna beszélni, hogy ő is valami ilyen tervet dédelget szíve mélyén a szeretett halottal kapcsolatban. Jolán azonban nagylelkű. Kijelenti, hogy a kedves halott nem kíván ilyen áldozatot, sőt már azt is sokallja, amit eddig tettek érte. Aki már elkészítette a kriptát, boldog, mert többet tett, mint amit várt tőle elköltözött halottja, a kisebb pénzű páciens pedig megnyugszik, és boldog, hogy még sem kell kriptát építenie.

A „halottlító” egyébként merész, magabiztos, hogy ne mondjam öntudatos, hivatásszerűen, kötelességtudó. Valamit valamiért. Nem kér ugyan semmit, de mindent elfogad. Megvárja, míg a reszkető kezű és térdű öregasszony nagykeservesen előkotorássa zsebkendőbe kötött, összekuporgatott pénzcsékéjét. Fogja a kilincset és vár. Percekig is, ha kell, hisz ő is a piacról él, sőt: adófizető polgár.

Hogy nem mindegy: késsel, vagy injekciós tűvel szúrják meg valakit, magyaráz, hogy leszúrják, meggyilkolják, vagy éppen gyógyítják, az igaz, de egy „halottlító” is tévedhet, láthat „homályosan”. Egyébként is annyi dolga van, fáradt, ki van borulva, ideges. — Nem is csoda! Hiszen időnként bajban van Jolán. Ha mondjuk a páciens belenémul a borzadályba, a holtak közelségének gondolatába és egyetlen szót sem tud

szólni, Jolánnak akkor is látni kell. És a látók kockázat: „Látom, félre van a feje... Fájlalja a mellét, itt... meg a hátát, meg a fejét...” — és ha nincs egy biztató pillantás, amolyan tudatalattiból táplálkozó igenlés: tényleg ott fájlalja, akkor Jolán folytatja, ha kell, bizonyára a végtagokig is. Valahol csak fájjt neki. Miért ne fájhatott volna, még akkor is, ha esetleg makkegészséges volt, és mondjuk vonat gázolta el. „Miért fáradtok én miattam?” „Jó helyen vagyok!” — Ezek, és hasonló általánosságok „nyújtanak vigaszt” az áldozatoknak, a hiszékenységek, a babona áldozatainak.

Ha a kockázatás nem jár sikerrel, akkor Jolán éppen nagyon fáradt és ha kell, bezárja az üzletet.

Nem folytatom. Jolán — azt hiszem — besorolható (bibliai példát említve) mondjuk Simon mágus mellé. Rá és üzelmeire nem érdemes több szót vesztegetni. Ez azonban nem jelenti azt, hogy tagadni kezdjük a túlvilágot. Vannak parapszichológusok, okkult jelenések is. És vannak pozitív előjelű szellemi megnyilvánulások. Isten üzenete is sokszor jutott el emberekhez látomások, álmok, hallomások formájában, akár angyali közvetítéssel is. (Néhány jelenségről ezek közül a későbbiekben még fogunk írni.) Sőt: van halottidézés is. Isten nem tilt olyasmit, aminek nincs meg a lehetőség sem, márpedig a halottidézt tiltja (5 Móz 18:9—14). Valószínű, hogy Jolánnak vajmi kevés köze van a holtakhoz, de ettől függetlenül realitás a holtakkal való érintkezés. Az endori asszony meg Saul esete ezt világosan bizonyítja (1 Sám 28. kk.) Tiltott lehetőségről van szó, amely épp ezért nagyon izgalmasnak ígérkezik (pl. az édeni tilalom). Isten szeretne bennünket megóvni a csalódástól. A Biblia a Sátán ígérte „ajándékokról” lerántja a leplet, figyelmeztet: nem lesztek bölcsőbbek, okosabbak, s ha mégis valami titkot tudnátok meg, abból semmi hasznotok sem lehet. Ne a múlttal törődjétek, hanem a jellel és a jövővel!

Ne a holtakkal, hanem az élőkkel! És végül hadd álljon itt maga az Ige: „Ha majd azt mondják nektek, hogy forduljatok a halottidézőkhöz és jövedőmondókhoz, akik suttognak és mormolnak, ezt feleljétek: Nem Istenéhez kell fordulnia a népek? A holtakhoz kell fordulni az élő helyett? A törvényre és az intelemre figyeljétek! Hiszen ők olyan dolgokról beszélnek, amelyeknek nincs jövője” (És 8:19-20).

ifj. Almási Mihály

Gyermekeink reménysége

Egy hívő édesapa mondta el a következőket: Hosszas betegeskedés után serdülőkorú Mártikánk befejezte földi életét. Kisebb testvéreit a haláleset utáni napon magam köré vettem és felolvastam nekik az ember teremtésének történetét Mózes első könyve második részéből. Majd így folytattam: amint halottlítókat Isten az embert két részből teremtette, földből formálta a testét, majd önmagából lehelt bele életet. A teste tehát — amit látunk és megfoghatunk — ugyanabból az anyagból való, mint a kerti föld. A lélek, ami nem látható, az Istenből való. Amikor valaki meghal, akkor ez a két rész elválik egymástól. A földből való a földbe tesszük a temetésekor. A hívő embernek Istenből való része Istenhez megy, ezért mondja Pál apostol, hogy vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél (Fil 1:23). Mártika tegnap meghalt, holnap lesz a temetése, szerette az Úr Jézust és elment Óhoz.

Az ötéves Bandi így összegezi a halottakat:

— Ami a földbe való azt a földbe tesszük, ami a mennybe való az a mennybe megy.

Temetésekor a nagyok könnyeit látva Bandi csodálkozik:

— Ha Mártának jó, akkor miért sírtok?

A másodikos Peti verset kapott a bibliai körben, ezt tanultatta hangosan, az utolsó sora így hangzott: „siessetek a mennybe”. Danika megjegyzi:

— Márta sietett a mennybe.

Bandi megkérdezi aput:

— Márta látja az Úr Jézust? — Az igenlő válasza irigykedve mondja: — Akkor Mártának nagyon jó lehet!

Minden este imádkoztunk Danikával Márta gyógyulásáért. Halála után Danika így szólt:

— Ugye apu, Márta már nem beteg az Úr Jézusnál?

Egy hónappal később a temetés után Bandika ezt indítványozta:

— Apu, köszönjük meg az Úr Jézusnak, hogy Mártikát megszabadította a fájdalomtól.

Négy hónappal később a három fiú lelkesen énekl a bibliaórán tanultakat. Apu így szól:

— Hogy örülne Mártika, ha hallaná.

— Erre Peti meglepődik és kijavítja aput:

— Hát hiszen hallja.

Ime, gyermekeink reménysége... A hívő szülőknek pedig ezeket hallva eszébe jut Urunk figyelmeztetése: „ha olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, semmiképpen nem mehetnek be a mennyek országába” (Mt 18:3).

F. J.

Tárgyalás, temetés

Amikor a hagyatéki tárgyaláson a fiatal bírónő szelíd tekintettel, szomorú hangján — úgy mintha válni akaró házastársakat békítene — olvasni kezdte: „Pál Imre, Soltvadkert, Árpád utca 4. szám alatti lakos, 1978. március 4-én elhunyt végrendelet hátrahagyása nélkül. Megjelentek özvegye...” — elkezdtem sírni, a lányaim velem együtt sírtak. Nem azért sírtam, mintha az özvegy jogomat bármi vesz fenyegette volna, nem is azért, mintha a ráutalt idősekről való gondoskodást nem tartanám kielégítőnek. Csak eszembe jutott egyszerre minden. A betegágy, a mentők, a kórház, a helyi orvosok harca azért, hogy férjem életben tartásával meglegyen az én akaratom (de az igaz Bíró másként rendelkezett). Eszembe jutott a koporsó, a gyászoló tömeg, a vigasztalást hirdető ígék az Úr szolgálatainak megszentelt ajkáról...

És most eszembe jut egy negyven éve történt másik temetés. Akkor néhai Somogyi Imre, a Baptista Szövetség elnöke hozta a vigasztalást. Mintha ma hallanám, úgy él emlékezetemben, ahogy olvassa: „Örvendezz ifjú, a te ifjúságodban, de megtudjad, hogy mindezekért számon kér téged az Úr.” És hallom, amint éneklük: „Mind jó, amit Isten térszen, szent az ő akarata...”

Ekkor megkérdezem önmagamtól, de most megkérdezem az olvasóktól is, van-e olyan hitünk, hogy el tudjuk mondani: jó és szent a mi Istenünk akarata?

Mindenkinek, gyermeknek, ifjúnak, középkorúnak, időseknek, számot kell adnia tetteiről. Igyekezünk Isten akaratával azonosulva úgy élni, járni, hogy ne valljunk szégyent a nagy napon!

„Elalszunk, de nem örökre. Lesz egy boldog reggelünk, Mikor majd szereteteinkkel Új életre ébredünk.”

Özv. Pál Imréné (Soltvadkert)

Áldozat

Utánad sóvárgó lelkem virágait,
Uram, lábad elé csendben lerakom...

Új életemnek virágos kertjéből
A legszebbeket mind Neked adom;
Mikor hozzád vittem lassan mind egy szálát,
Oltára teszem legdrágább kincsemet:
Öröm-könnyek között, orgonabúgásban,
Kedves áldozatul átadom szívemet!

Somogyi János

Új munkás
a berettyóújfalui
körzet élén

Július 30-án fogadta a berettyóújfalui körzet Szlovák Tibor lelképásztörjelöltet. Az ünnepi istentiszteleten jelen volt Hajnal József egyházkerületi elnök, és Oláh Lajos egyházkerületi titkár testvér. Hajnal testvér 2Móz 17:8—16 alapján hirdetett ígét: „Állj mindig hivatásod magaslatán...” — hangzott az üzenet az új szolga felé.

Szlovák Tibor testvér Zak 2:1—5-ből kiindulva szolgálata és a szolgálati hely jövője felőli reménységét vallotta meg.

Képünkön Hajnal József egyházkerületi elnök együtt imádkozik a Szlovák-házaspárral.

Karácsonyi könyvajánlatunk

Biblia (új fordítású)	180,— Ft
Biblia (családi)	215,— Ft
Biblia (zsebkiadás)	128,— Ft
Biblia (zsebkiadás)	105,— Ft
Bibliaolvasó Vezérfonal 1979—1980	20,— Ft
Kalendárium (a Bibliaolvasó Vezérfonal anyaga nélkül)	33,— Ft
A hit hangjai	110,— Ft
Evangéliumi Vegyeskarok	145,— Ft
Hajdók: Zsoltárkönyv (versek)	57,— Ft
Emléklapok III. füzet	42,— Ft
Bódás: Istenes énekek (versek)	33,— Ft
A szolgálat útján (versek)	36,— Ft
Kincsesláda (vallásos elbeszélések)	66,— Ft
Farkas László: Mózes (bibliai regény)	75,— Ft
Palotay S.—Szigeti J.: Tévedések útján (a „Jehova tanúi”-ról)	14,— Ft
Templomablak (versek)	65,— Ft
ifj. Almási Mihály: És továbbment az ő útján örömmel (tanulmány a bemerítésről)	58,— Ft
Dr. Nagy József: Írtam néktek (cikkek, igehirdetések, tanulmányok)	fűzve: 80,— Ft kötve: 98,— Ft
A Magyarországi Baptista Egyház Alapokmányai	fűzve: 30,— Ft kötve: 50,— Ft
Beharka Pál: Gyülekezeti harmóniumjáték (harmóniumiskola és előadási darabok)	140,— Ft
Bibliajelzők (papírból és selyemből)	
Üdvözlő lapok	

Szeretettel várjuk kedves vásárlóinkat hétfőn 9—16 óráig, kedden, szerdán, csütörtökön 9—14 óráig. A postai megrendeléseket utánvétellel — 500 Ft-ot meghaladó érték esetén portómentesen — teljesítjük.